

WILDKAMPEREN BOVEN HET COMOMEER

Italië

DO'S & DON'TS VAN WILDKAMPEREN

Matthieu Veldhuis van Natuur-Geweldig heeft in de afgelopen 20 jaar meer dan 500 nachten in de *bush* gekampeerd. "Als student was wildkamperen noodzaak, nu een verslavende manier om buiten te zijn. Elke dag is het weer spannend waar de tent zal komen te staan, maar het vinden van een plekje lukt altijd." Rond wildkamperen hangt een sfeer van in het geniep je tent

opzetten. Dat is deels waar omdat het op veel plekken verboden is. Regelgeving omtrent wildkamperen is veelal complex en slecht inzichtelijk. Per land en per streek zijn er verschillende regels. Wie zich houdt aan een paar simpele *do's and don'ts* komt echter zelden in de problemen:

- Zoek naar een plek die ver buiten het zicht van huizen, paden en wegen ligt.

- Vraag toestemming wanneer je op privégrond je tent wilt opzetten.
- Laat de plek achter zoals je 'm gevonden hebt.
- Begraaf je ontlasting.
- Maak geen vuur.
- Houd de groepsgrootte beperkt.
- Sta je onbedoeld op een plek waar je officieel niet mag staan, accepteer dan de gevolgen.

Groot
Mooier wordt het niet. Wakker worden boven het Comomeer.

Midden
Even boven het startpunt Peglio. Het is half oktober en de eerste sneeuw is gevallen.

Rechtsboven
Toegangsbrug tot de wildernis. De bergen boven het Comomeer zijn in het najaar stil en verlaten.

Rechtsonder
Via dei Monti Lariani voert door de bergen ten westen van het Comomeer.

Tekst en foto's: Matthieu Veldhuis

‘We willen eens iets anders doen, iets nieuws. Naar afgelegen plekken in de bergen, liefst zonder telefoonbereik en waar je midden in de natuur je tent kunt opzetten. Het mag wel spannend zijn maar niet te’. Met deze vraag kwamen Manuel en Crissi bij Matthieu Veldhuis van NatuurGeweldig. Hij nam ze mee op een avontuurlijke trektocht boven het Comomeer: overdag met je rugzak wandelen in de bergen en ’s avonds wildkamperen in de natuur.

Vanuit Peglio beginnen we aan ons driedaagse avontuur. Aan het einde van de verharde weg lopen we een dal in vol goudgele kastanjabomen. Rondom rijzen de bergen steil omhoog. Op de toppen ligt een glinsterend laagje verse sneeuw van de bui die gisteren is overgetrokken. Met elke stap die ons verder in het dal brengt, laten we de bewoonde wereld verder achter ons. Hier kun je ontsnappen aan het leven van alledag. Dat hoeft niet automatisch afzien te betekenen. De hut bij Crotti Dangri serveert dampende cappuccino en heerlijke taart, die we ons dan ook goed laten smaken.

VERLATEN

Na het passeren van een oude boogbrug klimmen we recht omhoog over smalle paadjes en langs verlaten oude nederzettingen. Een dikke laag kleurig kastanjebladeren knispert onder onze voeten. De zon schijnt uitbundig. Voorbij de laatste nederzet-

ting slaan we het Val di Bares in. Een opening in het bos, waar nog een paar onbewoonde hutjes staan, geeft uitzicht over het dal. We ontmoeten drie schapenhoedsters, die vertellen dat ze hier het hele jaar verblijven. Verder omhoog wordt het dal steeds smaller en de bomen schaarser. Half oktober zijn de dagen kort en dat is op het eind van de middag te voelen. Het wordt tijd om een overnachtingsplek te vinden.

STERRENHEMEL

Het vinden van een geschikte plek begint al thuis. Bij het uitstippelen van de route speur ik op de wandelkaart naar plekken waar de hoogtelijnen ver uit elkaar liggen, want dat betekent dat het er vlak is. Bij voorkeur kies ik een plek die gericht is op het zuiden zodat je in de avond en ochtend optimaal van de zon geniet. Om het beeld compleet te maken kijk ik op Google Earth naar de fijne details. Ook moet er water stromen. Daarbij

let ik erop dat er stroomopwaarts geen bewoning is. Dat kan namelijk betekenen dat het water vervuild is. Voor de zekerheid neem ik altijd nog een waterpurificatiesysteem mee. We vinden een plekje hoog op de berg met uitzicht op het Comomeer. Hier en daar ligt nog wat sneeuw. Wat een plek! De taken worden verdeeld: tenten opzetten en inrichten, water halen uit de rivier, eten koken en koffie en thee zetten. Het wordt langzaam donker en aan de hemel verschijnen honderden sterren. Het belooft een frisse nacht te worden en ik vraag me af hoe Manuel en Crissi hun eerste nacht wildkamperen zullen ervaren.

Met elke stap laten we de bewoonde wereld verder achter ons.

Boven
In de herfst geniet je rond het Comomeer van aangename temperaturen en kleurige bossen.

Onder
Wildkamperen is... ver weg van de beschaving de zon zien opkomen.

VAKANTIE INFO

NatuurGeweldig biedt op maat samengestelde trektochten in Europa aan, waarbij je wild kampeert. Natuurbeleving staat bij deze tochten voorop, niet de inspanning. Er zijn tochten waarbij je niet meer dan drie uur per dag loopt, uitstekend geschikt voor kinderen.

Op de beschreven tocht loop je hoog boven het Como meer en volg je gedeeltelijk de Via dei Monti Lariani. De trektocht biedt veel afwisseling en iedereen met een redelijke tot goede conditie kan deelnemen. Houd er wel rekening mee dat je met een rugzak loopt met je eigen kampeeruitrusting. Voor het najaar van 2014 en voorjaar van 2015 kan je je, geheel vrijblijvend, opgeven om op een lijst met geïnteresseerden te komen. Deze lijst dient als uitgangspunt om groepen te vormen met een gelijkwaardig niveau.
natuurgeweldig.nl

Elke dag is het weer spannend waar de tent zal komen te staan, maar het vinden van een plekje lukt altijd.

VIA DEI MONTI LARIANI

Wanneer de horizon in allerlei schakeringen rood kleurt, staan we op. Manuel en Crissi hebben niet goed geslapen. Hun slaapzakken, die volgens de beschrijving arctische omstandigheden zouden kunnen weerstaan, lijken hen toch onvoldoende warm te hebben gehouden. Gelukkig komt de zon achter de toppen te voorschijn om ons op te warmen.

We pikken de Via dei Monti Lariani op, een langeafstandsroute van 130 kilometer die de bergen westelijk van het Comomeer volgt. Het pad voert langs rivieren en door verlaten bossen waarbij het flink op en neer gaat. Manuel en Crissi lopen lekker door, ondanks de weinige uren slaap. We blijven ons verwonderen over de rust die hier in het najaar op relatief lage hoogte heerst. We doorkruizen dorpjes waar mensen nog met hun handen de

mest over de almen verspreiden. Kans op een terras waar we cappuccino kunnen drinken is hier uitgesloten. Aan het einde van de dag slaan we ons kamp op bij Barro Vercana, zo'n typische nederzetting waar Italianen in de zomer verkoeling zoeken. Nu is het er stil en verlaten.

EENZAAMHEID

De laatste wandeldag is ook de langste. Maar doordat we redelijk op gelijke hoogte blijven, hoeven we niet veel te klimmen of te dalen. We slingeren hoog boven het dal langs de berghellingen en doorkruizen dorpjes, rivieren, almen en bossen. Beneden ons schittert het Comomeer. Ons laatste kamp biedt uitzicht op

het noordelijke punt van het meer. Aan de overkant van het dal rijst het Bergell massief nagenoeg verticaal omhoog. De vele lichtjes in het dal versterken het contrast: hierboven eenzaamheid, beneden bewoning. We zijn het er over eens dat dit een goede plek is om te wennen aan de beschaving die we morgenochtend weer in lopen.